

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců JUDr. Romana Říčky, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Dai Marinai, s.r.o.**, IČO: 27575250
sídlem Žufanova 1714/28, Praha 6 – Řepy
zastoupená Mgr. M. K., obecným zmocněncem
bytem X

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2017, č. j. MHMP 1747882/2017,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobkyně je povinna zaplatit státu do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1000 Kč (položka 20 Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích v platném znění), a to na účet soudu – číslo účtu 3703-2928021/0710 (Česká národní banka), variabilní symbol 1533000218.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 6. 11. 2017, č. j. MHMP 1747882/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 17, odboru živnostenského (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 6. 2017, č. j. ÚMČP17 012958/2016/ŽIO/pl. Posledně uvedeným rozhodnutím, ve znění pravomocného opravného rozhodnutí ze dne 15. 9. 2017, č. j. ÚMČP17 014207/2017/ŽIO/pl (jímž došlo k nápravě neúplného a chybného výčtu novel nařízení č. 9/2011 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vydává tržní

řád, ve výroku rozhodnutí I. stupně; dále již jen dohromady jako „správní rozhodnutí I. stupně“) byla žalobkyni uložena:

- v první části výroku pokuta dle § 29 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o HMP“) ve výši 20.000 Kč za porušení § 1 odst. 1 v návaznosti na § 1 odst. 5 nařízení č. 9/2011 Sb. hl. m. Prahy, kterým se vydává tržní řád, ve znění nařízení č. 5/2012 Sb. hl. m. Prahy, nařízení č. 14/2012 Sb. hl. m. Prahy, nařízení č. 23/2012 Sb. hl. m. Prahy, nařízení č. 9/2013 Sb. hl. m. Prahy, nařízení č. 2/2014 Sb. hl. m. Prahy, nařízení č. 16/2014 Sb. hl. m. Prahy, nařízení č. 8/2015 Sb. hl. m. Prahy a nařízení č. 13/2016 Sb. hl. m. Prahy (dále také jen „tržní řád“), kterého se dopustila opakovaně ve dnech 30. 7. 2016, 4. 8. 2016, 8. 8. 2016, 19. 8. 2016, 26. 8. 2016 a 27. 8. 2016, v době po 22:00 hodině, kdy prodávala a poskytovala služby v rámci živnosti ohlašovací řemeslné s předmětem podnikání „*Hostinská činnost*“ v restaurační zahrádce, která má stejného provozovatele a funkčně souvisí s provozovnou „*DAI MARINA*“ na adrese Žufanova 1714/28, 163 00, Praha - Řepy, ačkoli dle přílohy č. 1 tržního řádu tato není zařazena jako restaurační zahrádka s povoleným provozem po 22:00 hodině,

- v druhé části výroku podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“), povinnost nahradit paušální částkou ve výši 1.000 Kč náklady řízení, neboť řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti podnikatelem.

2. Správní orgány obou stupňů v projednávané věci rozhodovaly opakovaně. Prvním správním rozhodnutím I. stupně ze dne 7. 11. 2016, č. j. ÚMČP17 012958/2016/ŽIO/pl (dále též jen „původní rozhodnutí I. stupně“) byla žalobkyni shodně uložena pokuta 20.000 Kč, pro shora specifikované jednání a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. K odvolání žalobkyně však žalovaný původní rozhodnutí I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení svým rozhodnutím ze dne 9. 3. 2017, č. j. MHMP 354954/2017 (dále jen „původní odvolací rozhodnutí“). Žalovaný původnímu správnímu rozhodnutí I. stupně jednak vytkl, že správní orgán I. stupně jednoznačně neurčil znění tržního řádu, z něhož při svém rozhodování vycházel, dále že ve výroku nesprávně uvedl, že se žalobkyně dopustila deliktu dle § 29 odst. 1 zákona o HMP, ačkoliv toto ustanovení samotný správní delikt nedefinuje, ale toliko se dle něj ukládá sankce. Konečně měl správní orgán I. stupně pochybit tím, že po seznámení žalobkyně se spisovou dokumentací tuto doplnil o sdělení odboru výstavby ÚMČ Praha 17 ze dne 31. 10. 2016, č. j. ÚMČP17 015432/2016/ VYS/Kol (dále též jen „sdělení odboru výstavby“), aniž by žalobkyni dal možnost se s tímto dokumentem seznámit a vyjádřit se k němu, čímž jí zkrátil na jejích právech. Vzhledem ke zjištěným nedostatkům vedoucím k vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení žalovaný podrobněji nereagoval na obsah (původního) odvolání žalobkyně.
3. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný z obchodního rejstříku ověřil, že jedním z jednatelů žalobkyně je pan D. K., dále pak z živnostenského rejstříku zjistil, že žalobkyně disponuje živnostenským oprávněním mj. pro provozování živnosti řemeslné „*Hostinská činnost*“ a živnosti koncesované „*Prodej kvasného líbu, konzumního líbu a libovín*“. Z živnostenského rejstříku současně vyplynulo, že žalobkyně k předmětu podnikání „*Hostinská činnost*“ a „*Prodej kvasného líbu, konzumního líbu a libovín*“ ohlásila provozovnu s adresou Žufanova 1714/28, 163 00, Praha – Řepy, IČ provozovny 1011018250, se zahájením provozu dne 11. 7. 2016.
4. Z napadeného rozhodnutí se dále podává, že správní orgán I. stupně na základě zjištění a dokumentace poskytnuté Městskou policií hl. m. Prahy, Obvodním ředitelstvím Praha 13 (dále též jen „městská policie“) žalobkyni dne 12. 9. 2016 doručil oznámení o zahájení správního řízení a následně též vyrozumění o možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Z obsahu správního spisu žalovaný dále zohlednil vyjádření žalobkyně

k oznámení o zahájení řízení, záznam o provedeném náhledu do správního spisu ze dne 10. 10. 2016, sdělení odboru výstavby, zahrnující rovněž kolaudační rozhodnutí odboru výstavby ÚMČ Praha 17 ze dne 5. 8. 2009, č. j. ÚMČP17 019373/2009/VYS/Še (dále též jen „kolaudační rozhodnutí“). V souvislosti s původním odvolacím rozhodnutím (viz výše) žalovaný zdůraznil, že v rámci nového řízení byla žalobkyni dána možnost nahlédnout do spisového materiálu a podat vyjádření (viz vyrozumění účastníka před vydáním rozhodnutí ze dne 22. 5. 2017). Uvedeného žalobkyně využila podáním vyjádření ze dne 1. 6. 2017 a následným nahlédnutím do správního spisu. Poté správní orgán I. stupně vydal správní rozhodnutí I. stupně, jež bylo doplněno opravným rozhodnutím ze dne 15. 9. 2017, č. j. ÚMČP17 014207/ 2017/ŽIO/pl.

5. Za uvedeného procesního stavu přistoupil žalovaný k posouzení v pořadí druhého odvolání žalobkyně. Úvodem zdůraznil, že na území hl. m. Prahy je možno mimo provozovnu k tomuto účelu určenou kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona nabízet a prodávat zboží pouze na místech uvedených v příloze č. 1 k tržnímu řádu, s tím, že výjimku představují druhy prodeje, na které se tržní řád nevztahuje, nebo jsou zakázány. Dále připomněl, že účelem vydání tržního řádu byla regulace obchodních aktivit na veřejném prostoru v obci, přičemž k jeho vydání došlo v přenesené působnosti na základě zmocnění v § 18 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), které umožňuje obci vymezit místa, na nichž lze mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím realizovat prodej zboží a poskytovat služby, určit dobu prodeje, druh prodávaného zboží a další pravidla či omezení. O zařazení jednotlivých míst do tržního řádu přitom rozhoduje Rada hlavního města Prahy. Žalovaný dále konstatoval, že oproti obecně závazným vyhláškám představují nařízení obce prováděcí právní předpis [viz § 11 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů], který může být ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy vydán na základě a v mezích zákona při zákonném zmocnění. V uvedeném kontextu žalovaný konstatoval, že tržní řád byl vydán v rozsahu a souladu s platnými předpisy, aniž by došlo k překročení zákonného zmocnění daného § 18 živnostenského zákona. Zdůraznil, že povinnost respektovat tržní řád mají všechny subjekty, kterých se týká.
6. V případě odvolací námitky žalobkyně, že místo, na němž se měla dopustit vytýkaného deliktu, nepředstavuje místo, na něž by se vztahoval tržní řád, žalovaný nejprve poukázal na definici pojmu „*restaurační zahrádka*“ dle § 1 odst. 5 tržního řádu. V jejím kontextu nejprve uvedl, že v souladu s tvrzením žalobkyně je dle katastru nemovitostí pozemek parcelní č. X, k. ú. X, v soukromém vlastnictví Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského (viz list vlastnictví č. X), přičemž ani sama žalobkyně nezpochybňuje, že na něm provozuje restaurační zahrádku, která je přístupná minimálně v otvírací době klientele restaurace (provozovně „*DAI MARINA*“). Podle § 31 odst. 19 živnostenského zákona je podnikatel povinen při provozování živnosti dodržovat povinnosti vyplývající z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů. Pokud tedy žalobkyně v době po 22:00 hodině prokazatelně prodávala a poskytovala služby v rámci živnosti ohlašovací řemeslné s předmětem podnikání „*Hostinská činnost*“ v restaurační zahrádce, na niž se vztahuje tržní řád, je toto důvodem pro uložení správní sankce.
7. Žalovaný dále poukázal na „*Zápis o podaném vysvětlení*“ ze dne 30. 7. 2016 a „*Úřední záznam*“ ze dne 30. 7. 2016, č. j. MPPH – 103025/2016 OŘ13, tvořící součást spisového materiálu, z nichž vyplývá, že jednatel žalobkyně byl opakovaně na porušení tržního řádu a na svou povinnost neprovozovat restaurační zahrádku v době po 22.00 hod. upozorněn. Dalšími kontrolami ve dnech 4. 8. 2016, 8. 8. 2016, 19. 8. 2016, 26. 8. 2016 a 27. 8. 2016, však bylo zjištěno, že žalobkyně přes toto poučení, tedy vědomě, porušila § 1 odst. 1 v návaznosti na § 1 odst. 5

tržního řádu. Žalovaný na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 29 odst. 1 zákona o HMP i § 1 odst. 1 tržního řádu. Co do hodnocení důkazů žalovaný vyšel ze sdělení odboru výstavby, jako specializovaného pracoviště, dle něhož (a přiložené dokumentace) se restaurační zahrádka „*Dai Marinař*“ nachází před provozovnou restaurace „*Dai Marinař*“.

8. Z provedeného šetření žalovaný vzal za prokázané, že prostory restaurační zahrádky funkčně souvisí s provozovnou, neboť a) pokrmy a nápoje jsou připravovány ve vnitřních prostorách provozovny určené k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím, b) hosté restaurační zahrádky využívají sociální zařízení uvnitř budovy provozovny, dále c) personál kuchyně a obsluhující personál restaurační zahrádky náleží k provozovně, a konečně d) restaurační zahrádka má stejného provozovatele jako provozovna - restaurace „*Dai Marinař*“ na adrese Žufanova 1714/28, 163 00, Praha - Řepy, tj. žalobkyni.
9. K odvolací námitce, že prodej zboží a poskytování služeb na předmětné prodejní terase, která byla, podle žalobkyně, vybudována jako stavba [§ 103 odst. 1 písm. e) bod 17 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“)] a nedílná součást provozovny trvale s ní stavebně spojená, spadá pod druhy prodeje nebo poskytování služeb, na které se tržní řád podle jeho § 1 odst. 1 nevztahuje, žalovaný zdůraznil, že spisová dokumentace obsahuje vedle sdělení odboru výstavby též kolaudační rozhodnutí, jímž bylo povoleno užívání předmětné stavby „*Dai Marinař*“ (původně „*Koliba Javorník*“). Ze sdělení odboru výstavby dle žalovaného vyplývá, že k realizaci dané zahrádky nacházející se na zpevněném povrchu se dle § 80 odst. 3 písm. b) stavebního zákona nevyžaduje žádný úkon vůči stavebnímu úřadu. Rozhodnutí o změně využití území ani územní souhlas není vyžadováno mj. pro prodejní plochy do 300 m², které neslouží pro skladování nebo manipulaci s hořlavými látkami nebo látkami, které mohou způsobit znečištění životního prostředí. Z kolaudačního rozhodnutí je dále zřejmé, že restaurační zahrádka nebyla předmětem kolaudace. Na základě uvedeného žalovaný aproboval závěr správního orgánu I. stupně, ve shodě odborem výstavby prvostupňového orgánu, že zahrádka nacházející se před provozovnou žalobkyně je jednak prostorem mimo zkolaudovanou provozovnu (venkovní prostor mimo restauraci), a jednak se nachází na zpevněném povrchu, který je vytvořen pomocí pevného dřevěného pódia, které je, jak uvádí sama žalobkyně, umístěno na pilířích ukotvených do země.
10. Ve vztahu k další odvolací námitce, že pozemek parc. č. X v k. ú. X, na jehož části se nachází předmětná terasa, není veřejným prostranstvím, žalovaný poukázal na to, že daná „*restaurační zahrádka*“ nebyla v souladu s přílohou č. 1 tržního řádu, v rozhodném znění, zařazena jako restaurační zahrádka s povoleným provozem po 22:00 hodině. Žalovaný rovněž zdůraznil, že zmocnění obce (hl. m. Prahy) k vydání tržního řádu nezahrnuje termín veřejné prostranství, jak je definován nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 5/07, ale je založeno na jiném principu, jestliže účel sledovaný vydáním tržního řádu, kterým je regulace především obchodních aktivit v obci, je chápán v tom smyslu, že se jedná o prostor mimo zkolaudované provozovny. Správní orgán I. stupně se dle žalovaného ve svém rozhodnutí vypořádal i s tím, že se předmětné místo nachází na zpevněném povrchu, který byl vytvořen pomocí pevného dřevěného pódia. Žalovaný v souhrnu všech uvedených skutečností v tomto bodě uzavřel, že na základě spisové dokumentace a obrazových snímků provozovny má porušení § 1 odst. 1 tržního řádu za prokázané, přičemž není rozhodné, zda se jedná o soukromý či veřejný pozemek, stejně jako způsob, jímž bylo zboží prodáváno, či důvody, které žalobkyni vedly k provozu po 22:00 hodině. Za rozhodné označil pouze to, zda je konkrétní restaurační zahrádka zařazena do tržního řádu, a zda se nachází na území hl. m. Prahy mimo zkolaudovanou provozovnu.

11. Ve zbývající části napadeného rozhodnutí žalovaný reagoval na námitky žalobkyně směřující proti uložené sankci. Odmítl odvolací námitku ohledně údajné přítěžující okolnosti spočívající v rušení nočního klidu s tím, že toto nebylo prokázáno. S poukazem na spisovou dokumentaci městské policie podotkl, že dle této dokumentace probíhalo šetření policejních hlídek ve dnech, v nichž se žalobkyně měla vytýkaného jednání dopustit, vždy po 22:00 hod., přičemž však samotné porušení nočního klidu nebylo shledáno přítěžující okolností a nebylo ani předmětem dokazování. Správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že jedním z důvodů, který byl vydáním tržního řádu sledován, bylo zajištění práva veřejnosti na nerušené bydlení, včetně nenarušování nočního klidu. Co do samotného stanovení výše pokuty žalovaný poukázal na to, že správní orgán I. stupně přihlédl k závažnosti deliktu, a to mj. k opakovanému porušení právního předpisu navzdory poučení, kdy se tak žalobkyně vědomě dopustila porušení § 1 odst. 1 v návaznosti na § 1 odst. 5 tržního řádu a zcela po právu jí byla uložena pokuta dle § 29 odst. 1 zákona o HMP. Žalovaný doplnil, že dle citovaného ustanovení lze uložit pokutu až do výše 200.000 Kč, přičemž nadto mají příslušné správní orgány při zjištění porušení povinnosti stanovené (mj.) nařízením hl. m. Prahy povinnost pokutu uložit.
12. Žalovaný dále k pokutě poznamenal, že tato byla uložena jen ve výši 10 % zákonného rozpětí, odpovídá závažnosti a rozsahu zjištěného porušení, přičemž plní nejenom funkci preventivní, ale i represivní. Její odůvodnění vyhovuje § 29 odst. 1 zákona o HMP i § 68 odst. 3 správního řádu, neboť uvádí důvody uložení sankce v konkrétní výši. Uloženou pokutu žalovaný nepovažuje za nepřiměřeně vysokou či likvidační, protože sankce ve výši 20.000 Kč není obecně způsobilá mít „likvidační“ následky (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 – 50, a ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 – 69).
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl přihlídnout k námitce žalobkyně, že se na ni nevztahuje tržní řád, neboť jako subjekt s dlouholetou praxí, podnikající dle živnostenského zákona, by měla v souladu se zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ znát minimálně předpisy související s jejím podnikáním. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaný shledal správní rozhodnutí I. stupně souladným s právními předpisy po věcné i procesní stránce. S ohledem na nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich závěrem poznamenal, že dle § 112 odst. 4 citovaného zákona se zahájená řízení o jiném správním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Dodal, že vytýkané jednání je trestné i dle tohoto zákona, přičemž ani výše sankce nepřesahuje horní hranici sankce dle téhož zákona.

II. Obsah žaloby

14. Žalobkyně ve své žalobě v zásadě zopakovala argumentaci, kterou uplatňovala již v průběhu správního řízení. Konkrétně namítla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný v dané věci překročil zákonem stanovené meze správního uvážení. Zdůraznila, že nerozporuje skutková zjištění žalovaného tak, jak jsou popsána v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jeho nezákonnost spatřuje ve špatném právním posouzení působnosti tržního řádu a jeho aplikaci na žalobkyni, čímž žalovaný překročil kompetence veřejné správy a neoprávněně zasáhl do vlastnických a užívacích práv soukromých subjektů garantovaných Listinou základních práv a svobod (dále též jen „Listina“).
15. Žalovaný postavil hypotézu celé kauzy na přesvědčení, že žalobkyně provozuje „*restaurační zabrádku*“ ve smyslu § 1 odst. 5 tržního řádu. Podle tohoto ustanovení je pojem „*restaurační zabrádka*“ definován jako „*místo mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona, na kterém se na zpevněném povrchu prodává zboží a poskytují služby v rámci oblašovacích řemeslné živnosti, hostinská činnost, které je k výkonu této činnosti vybaveno a funkčně souvisí s provozovnou, určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona. Restaaurační zabrádka musí mít*

stejného provozovatele jako uvedená provozovna a může být vybavena chladícím, mrazícím, popř. výčepním zařízením sloužícím pro provoz zahrádky.“ Své přesvědčení přitom žalovaný opírá zejména o sdělení odboru výstavby, podle kterého se před provozovnou Dai Marinai nachází zpevněný povrch - restaurační zahrádka, který nevyžaduje žádný úkon vůči stavebnímu úřadu, přičemž dle § 80 odst. 3 písm. b) stavebního zákona rozhodnutí o změně využití území ani územní souhlas nevyžadují mj. prodejní plochy do 300 m², které neslouží pro skladování nebo manipulaci s hořlavými látkami nebo látkami, které mohou způsobit znečištění životního prostředí.

16. Žalobkyně považuje k citovanému sdělení odboru výstavby za nutné zdůraznit, že stavební zákon pojem „*restaurační zahrádka*“ nezná, naopak odstavné, manipulační, prodejní, skladové nebo výstavní plochy do 300 m², které neslouží pro skladování nebo manipulaci s hořlavými látkami nebo látkami, které mohou způsobit znečištění životního prostředí, řadí jednoznačně mezi stavby, a to konkrétně v § 103 odst. 1 písm. e) bodu 17 téhož zákona. Žalobkyně má za to, že právě prodej zboží a poskytování služeb na předmětné prodejní ploše („*terase*“), kterou vlastník provozovny restaurace Dai Marinai, společnost Patriot Invest, a.s., vybudoval jako stavbu ve smyslu citovaného ustanovení a nedílnou součást provozovny trvale s ní stavebně spojenou, jak má vyplývat i z příložené fotodokumentace, spadá pod druhy prodeje nebo poskytování služeb, na které se tržní řád podle § 1 odst. 1 nevztahuje, a to kromě výše uvedeného z několika dalších důvodů.
17. Žalobkyně jednak zdůraznila, že tržní řád definuje „*restaurační zahrádku*“ jako „*místo mimo provozovnu...*, na kterém se na zpevněném povrchu prodává zboží a poskytují služby...“, z čehož jazykovým výkladem dovozuje, že musí nejdříve existovat „*zpevněný povrch (pozemní komunikace)*“, na kterém se teprve vytvoří místo, a to až už pouhým položením koberce, rozmístěním židlí nebo položením jednoduchých vyrovnávacích roštů, montovaných konstrukcí, apod. Nikoliv však, jak uvádí žalovaný, že by tyto konstrukce samy o sobě tvořily zpevněnou plochu, neboť pak by se již nejednalo o „*místo*“, ale o „*stavbu*“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bodu 17 stavebního zákona.
18. Dále žalobkyně namítla, že pozemek parc. č. X v k. ú. X, na jehož části je předmětná terasa vybudovaná, není veřejným prostorem, neboť na něj nemá veřejnost přístup 24 hodin denně bez omezení. Tento pozemek není ani uveden jako veřejné prostranství v obecně závazné vyhlášce č. 2/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterou se mění obecně závazná vyhláška č. 5/2011 Sb. hl. m. Prahy, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*obecně závazná vyhláška č. 2/2016 Sb. hl. m. Prahy*“), ve smyslu výkladového stanoviska Ústavního soudu obsaženého v nález ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 5/07.
19. Třetí důvod uváděný žalobkyní představuje skutečnost, že pojem „*restaurační zahrádka*“, respektive „*restaurační předzahrádka*“ řeší kromě tržního řádu také encyklopedie Wikipedie jako „*vymezená část veřejného prostoru, přechodně přizpůsobená k poskytování pobostinských služeb*“ (viz https://cs.wikipedia.org/wiki/Restaurační_předzahrádka). Za čtvrté žalobkyně uvedla, že problematiku povolování a provozování restaurační zahrádky řeší rovněž oficiální internetový portál hl. m. Prahy na jí specifikovaném odkazu, a to jako zvláštní užívání pozemní komunikace, tj. jako zábor veřejného prostranství.
20. V návaznosti na shora uvedené žalobkyně připustila, že si je vědoma toho, že encyklopedie Wikipedie neobsahuje závazné právní definice, avšak spolu s dalšími oficiálními zdroji, mezi které bezpochyby patří internetový portál hl. m. Prahy, lze dle jejího názoru „*analogicky dovodit*“, že pod definicí pojmu „*restaurační zahrádka*“ v tržním řádu, tj. jako „*místa mimo provozovnu určeného k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona, na kterém se na zpevněném povrchu prodává zboží a poskytují služby...*“, se rozumí vymezený veřejný prostor na veřejném prostranství, konkrétně na pozemní komunikaci (zpevněný povrch), jehož zvláštní použití pro provoz restaurační zahrádky (zábor) podléhá jasně definovanému schvalovacímu procesu stanovenému Magistrátem hl. m. Prahy, k čemuž žalobkyně odkázala na odpovídající vzor žádosti, který přiložila ke svému prvnímu odvolání v této věci. K uvedené argumentaci dodala, že

na skutečnost, že pozemek parc. č. X, v k. ú. X, není pozemní komunikací a není ani uveden jako veřejné prostranství v obecně závazné vyhlášce č. 2/2016 Sb. hl. m. Prahy, upozorňovala několikrát již ve svých písemných vyjádřeních v rámci správního řízení.

21. V dalším bodu žaloby žalobkyně uvedla, že se zcela ztotožňuje se žalovaným co do účelu sledovaného vydáním tržního řádu, tj. regulace především obchodních aktivit na veřejném prostoru v obci, avšak opakovaně podotkla, že jí provozovaná restaurační terasa není na veřejném prostoru, ale na soukromém pozemku a je přístupná veřejnosti pouze v otvíracích hodinách restaurace. Zopakovala, že předmětný pozemek není veden jako veřejné prostranství v obecně závazné vyhlášce č. 2/2016 Sb. hl. m. Prahy.
22. K dané problematice žalobkyně dále odkázala na náleze Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 5/07, podle něhož lze „za veřejné prostranství považovat každý prostor, který je přístupný všem bez omezení, slouží obecnému užívání a je jako veřejné prostranství určen v obecně závazné vyhlášce obce“, přičemž slova obsažená v § 34 obecního zřízení – „a další prostory přístupné bez omezení“ je nutné vykládat tak, že nejde o jakékoliv prostory, tj. „jiné prostory“, ale že jde o prostranství mající obdobný charakter jako „náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň“. Tato místa však musí být konkretizována a vymezena v územním plánu. Ústavní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně vyjádřil názor, dle něhož lokalizace veřejných prostranství musí být „konkrétní“ a nesmí vyvolávat interpretační pochybnosti, aby nebyla narušena právní jistota občanů (sp. zn. Pl. ÚS 14/95).
23. Žalobkyně k uvedenému dále poznamenala, že režim veřejného prostranství je režimem veřejnoprávním, tyto prostory slouží k zabezpečování významného veřejného zájmu, kterým je právě jejich obecné užívání, a to zejména občany obce. K regulaci těchto aktivit veřejnou správou potom slouží mimo jiné právě tržní řád. Interpretace jeho působnosti žalovaným však podle názoru žalobkyně překračuje kompetence veřejné správy a neoprávněně zasahuje do vlastnických a užívacích práv soukromých subjektů garantovaných Listinou.
24. Žalobkyně je proto toho názoru, že prodej zboží a poskytování služeb na předmětné terase, která je na soukromém pozemku, jenž není zahrnut do veřejných prostranství obce, je trvalou stavbou ve smyslu stavebního zákona stavebně pevně spojenou s provozovnou restaurace Dai Marinai, a tedy její nedílnou součástí, spadá pod druhy prodeje nebo poskytování služeb, na které se tržní řád ve smyslu § 1 odst. 1 nevztahuje, a režim provozu na terase podléhá zákonným normám upravujícím provoz v provozovně samotné. Žalobkyně tak vytýkaný správní delikt nemohla spáchat. Ze všech shora uvedených důvodů proto soudu navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě úvodem zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení. K samotné žalobní argumentaci nejprve poznamenal, že je stejná jako v průběhu celého správního řízení, pročez odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný nicméně považoval za účelné některé z argumentů podrobně rozebrat.
26. Nejprve připomněl, že na území hl. m. Prahy je možno mimo provozovnu k tomuto účelu určenou kolaudačním rozhodnutím, se zdůrazněním, že daný text vychází ze znění § 18 živnostenského zákona platného v době porušení tržního řádu, podle zvláštního zákona nabízet a prodávat zboží pouze na místech uvedených v příloze č. 1 k tržnímu řádu. Výjimku tvoří druhy prodeje, na které se tržní řád nevztahuje nebo které jsou zakázány. Účelem, který byl sledován vydáním tržního řádu, je regulace obchodních aktivit na veřejném prostoru v obci.
27. Žalovaný dále zopakoval svou argumentaci vztahující se k vydání tržního řádu, zmocňujícímu ustanovení, rozdílnosti obecně závazných vyhlášek a nařízení, a svůj závěr, že tento byl vydán v rozsahu a souladu s platnými předpisy, přičemž obec (Praha) nepřekročila zákonné zmocnění dané § 18 živnostenského zákona. Dále upozornil, že dne 30. 9. 2017 nabyl účinnosti novelizační

zákon č. 289/2017 Sb., kterým došlo k úpravě citovaného ustanovení živnostenského zákona. Společně s výkladem Ministerstva průmyslu a obchodu žalovaný dodal, že jak vymezení, tak podmínky provozu takových druhů prodeje zboží a poskytování služeb, jakými jsou např. restaurační (před) zahrádky aj. je možné i nadále regulovat tržním řádem obce. Je tomu tak proto, že dosavadní výklad § 18 téhož zákona se z věcného hlediska nijak nezměnil, a to vzhledem ke skutečnosti, že uvedené způsoby prodeje zboží a poskytování služeb lze chápat jako prodej z míst vymezených pro prodej zboží a pro poskytování služeb mimo provozovnu určenou k tomuto účelu rozhodnutím, opatřením nebo jiným úkonem vyžadovaným stavebním zákonem tak, jak to vyplývá z § 18 odst. 1 živnostenského zákona.

28. K posouzení námítky žalobkyně, že se nejedná o místo, na něž by se vztahoval tržní řád, žalovaný uvedl, že vycházel z § 1 odst. 5 tržního řádu, skutečnosti, že dle katastru nemovitostí se pozemek parcelní č. X - ostatní plocha, k. ú. X, nachází v soukromém vlastnictví, přičemž však ani žalobkyně nezpochybňovala, že na něm provozuje restaurační zahrádku, dále z § 29 odst. 1 zákona o HMP, ve znění platném v době spáchání správního deliktu, a konečně § 1 odst. 1 tržního řádu. Za jeden z nejdůležitějších důkazů potom žalovaný označil sdělení odboru výstavby, dle něhož (a přiložené dokumentace) se restaurační zahrádka „*Dai Marinař*“ nachází před provozovnou restaurace „*Dai Marinař*“. Dále zopakoval tytéž důvody, na základě kterých v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru o funkční provázanosti „*restaurační zahrádky*“ s předmětnou provozovnou.
29. V případě opakující se námítky žalobkyně, že jí provozovaná prodejní terasa–byla vybudována jako stavba, jež je nedílnou součástí provozovny a je s ní trvale stavebně spojena, žalovaný připomněl závěry sdělení odboru výstavby a kolaudační rozhodnutí, z něhož plyne, že restaurační zahrádka nebyla předmětem kolaudace. Z uvedeného tak má žalovaný za prokázané, že předmětná restaurační zahrádka nacházející se před provozovnou žalobkyně je a) prostorem mimo zkolaudovanou provozovnu, a b) se nachází na zpevněném povrchu, který je vytvořen pomocí pevného dřevěného pódia, přičemž pódium je umístěno na pilířích ukotvených do země, jak uvádí sama žalobkyně. Ve shodě s napadeným rozhodnutím pak žalovaný vůči námitce žalobkyně, že pozemek parc. č. X, v k. ú. X, není veřejným prostranstvím, uvedl, že „*restaurační zahrádka*“ nebyla přílohou č. 1 tržního řádu, platnou v době vydání správního rozhodnutí I. stupně, zařazena jako restaurační zahrádka s povoleným provozem po 22:00 hodině. Připomněl, že zmocnění obce k vydání tržního řádu neobsahuje termín veřejné prostranství, jak jej definoval nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 5/07, přičemž účel sledovaný vydáním tržního řádu, kterým je regulace především obchodních aktivit v obci, je chápán v tom smyslu, že se jedná o prostor mimo kolaudované provozovny.
30. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že na základě spisové dokumentace má porušení § 1 odst. 1 tržního řádu za prokázané, přičemž označil za nerozhodné, zda se jedná o soukromý či veřejný pozemek, způsob prodeje zboží, či důvody, které žalobkyni vedly k provozu po 22:00 hodině. Za klíčové považuje žalovaný pouze to, zda je konkrétní restaurační zahrádka zařazena do tržního řádu a zda se jedná o místo na území Prahy mimo kolaudovanou provozovnu.
31. Žalovaný považuje žalobu ze všech shora uvedených důvodů za nedůvodnou, a proto navrhl její zamítnutí.

IV. Ústní jednání

32. Při ústním jednání před soudem konaném dne 24. 9. 2020 setrvaly obě strany na své dosavadní argumentaci a procesních stanoviscích.

V. Posouzení věci soudem

33. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu

v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].

34. Podle § 18 odst. 1 živnostenského zákona „[o]bec může vydat tržní řád formou nařízení obce. V tržním řádu vymezí místa pro nabídku a prodej zboží (dále jen "prodej zboží") a pro nabídku a poskytování služeb (dále jen "poskytování služeb") mimo provozovnu určenou k tomuto účelu rozhodnutím, opatřením nebo jiným úkonem vyžadovaným stavebním zákonem. Těmito místy jsou tržnice a tržiště (dále jen "tržiště").“
35. Podle § 31 odst. 19 živnostenského zákona „[p]odnikatel je povinen při provozování živnosti dodržovat povinnosti vyplývající z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů“.
36. Podle § 1 odst. 1 tržního řádu „[n]a území hlavního města Prahy je možno mimo provozovnu k tomuto účelu určenou kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona nabízet, prodávat zboží nebo poskytovat služby na místech uvedených v příloze č. 1 k tomuto nařízení a v rozsahu v ní stanoveném, nejde-li o druhy prodeje zboží nebo poskytování služeb, na které se toto nařízení nevztahuje nebo které jsou zakázány. Místy uvedenými v příloze č. 1 k tomuto nařízení jsou tržnice, tržiště, tržní místa, restaurační zahrádky v době po 22.00 hod., místa pro konání trhů, trasy pro pojezdný prodej zboží nebo poskytování služeb, předsunutá prodejní místa, místa pro nabídku zboží a místa pro nabídku služby.“
37. Podle § 1 odst. 5 tržního řádu „[r]estaurační zahrádka je místo mimo provozovnu určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona, na kterém se na zpevněném povrchu prodává zboží a poskytují služby v rámci oblašovací řemeslné živnosti, hostinská činnost, které je k výkonu této činnosti vybaveno a funkčně souvisí s provozovnou, určenou k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního zákona. Restaaurační zahrádka musí mít stejného provozovatele jako uvedená provozovna a může být vybavena chladicím, mrazicím, popř. výčepním zařízením sloužícím pro provoz zahrádky.“
38. V nyní projednávané věci představuje podstatu sporu otázka, zda se na žalobkyni, respektive na jí realizovaný prodej zboží a poskytování služeb na „terase“ nacházející se na části pozemku parc. č. X v k. ú. X, vztahuje § 1 odst. 1 a 5 tržního řádu. Žalobkyně v tomto směru uplatnila v žalobě několik dílčích námitek, které, jak soud předeslal již výše, v zásadě uplatnila již ve správním řízení, a to mj. i v odvolání proti správnímu rozhodnutí I. stupně, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím. Tato okolnost je významná proto, že žalovaný již na řadu těchto námitek reagoval v napadeném rozhodnutí, aniž by žalobkyně danou skutečnost dostatečně reflektovala při formulaci žalobních bodů.
39. Prvním z důvodů, pro které se žalobkyně domnívá, že vůči jejímu jednání nelze uplatnit tržní řád, je skutečnost, že se dotčená „terasa“ nachází na soukromém pozemku, který není veden jako veřejné prostranství v obecně závazné vyhlášce č. 2/2016 Sb. hl. m. Prahy. Zde je třeba nejprve uvést, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný okolnost, že se předmětný pozemek nachází v soukromém vlastnictví, přičemž nejde o veřejné prostranství ani o veřejnou komunikaci, nerozporují (srov. mj. str. 9-10 správního rozhodnutí I. stupně). Správní orgány obou stupňů argumentovaly tím, že žalobkyní namítané atributy pozemku nevylučují naplnění definice „restaaurační zahrádky“, která je obsažena v § 1 odst. 5 tržního řádu. V souladu se zněním citovaného ustanovení je třeba správním orgánům přisvědčit v tom, že v něm obsažená definice podmínku umístění restaurační zahrádky na veřejné komunikaci, respektive na veřejném prostranství skutečně nezahrnuje.
40. Dovojuje-li snad žalobkyně podmínku výskytu restaurační zahrádky na veřejném prostranství z účelu sledovaného vydáním tržního řádu, jak jej zmínil žalovaný, tj. regulace obchodních aktivit na veřejném prostoru v obci, není tato její námitka důvodná. Jak žalovaný přiléhavě poznamenal ve vyjádření k žalobě, § 18 odst. 1 živnostenského zákona, jenž obsahuje zmocnění k vydání tržního řádu, termín veřejného prostranství, respektive omezení působnosti tržního řádu co do možnosti jeho uplatnění toliko na veřejná prostranství, nezahrnuje. Uvedené platí shodně jak pro znění citovaného ustanovení před účinností novelizačního zákona č. 289/2017 Sb. (30. 9. 2017), tak i poté.

41. Z hlediska řešené otázky je namístě poukázat též na novelizační zákon č. 280/1997 Sb., jímž byl § 18 do živnostenského zákona zaveden, respektive na důvodovou zprávu k tomuto zákonu. Ta k předmětnému ustanovení mj. uvádí, že „[t]oto ustanovení umožňuje vydávat tržní řády závazné pro celý územní obvod obce, zatímco dosavadní úprava dávala tuto možnost pouze pro veřejná prostranství, tj. především obecní pozemky“ (zdůraznění textu podtržením přidáno soudem). Toliko pro doplnění lze pak poukázat i na právní větu formulovanou Nejvyšším správním soudem k rozsudku ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 A 77/2002 – 29, dle které „[p]rávo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod může být zákonem omezeno; takovým omezením je i ustanovení § 18 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, které zmocňuje obec k vydání tržního řádu formou obecně závazné vyhlášky, a umožňuje ji tak pro území jejího obvodu stanovit s přihlédnutím k místním podmínkám regulaci prodeje zboží. Nerybočuje-li taková regulace z mezí zákonného zmocnění, nelze ji považovat za zásah do ústavně zaručeného práva podnikat“ (zdůraznění textu podtržením přidáno soudem). Ačkoliv byl tento právní názor NSS formulován za odlišné skutkové, ale i právní situace, neboť tržní řád je nyní vydáván ve formě nařízení obce, má soud za to, že co do (případného omezení) místní působnosti tržního řádu je citovaný závěr plně uplatnitelný i v nyní projednávané věci. Na základě uvedeného je třeba za irrelevantní označit též argumentaci žalobkyně obecně závaznou vyhláškou č. 2/2016 Sb. hl. m. Prahy.
42. Ve vztahu k dalšímu dílčímu žalobnímu bodu soud uvádí, že vymezení pojmu „*restaurační zahrádka*“, respektive „*restaurační předzahrádka*“ v encyklopedii Wikipedie nelze stavět na roveň definici téhož pojmu, která je obsažena v tržním řádu jakožto prováděcím předpisu vydávaném obcí v přenesené působnosti. To ostatně připustila i sama žalobkyně, jestliže uvedla, že Wikipedie neobsahuje závazné právní definice. Soud k tomu dodává, že jde tolíko o online encyklopedii s „*otevřeným obsahem*“. Nepříléhavou shledal soud rovněž argumentaci žalobkyně ve smyslu předpokladu schválení zvláštního využití pozemní komunikace pro účely provozu „*restaurační zahrádky*“. Jak již bylo uvedeno výše, definice „*restaurační zahrádky*“ dle § 1 odst. 5 tržního řádu hovoří tolíko o požadavku „*zpevněného povrchu*“, který však nelze bez dalšího automaticky ztotožňovat s předpokladem pozemní komunikace, jak se mylně domnívá žalobkyně. Ze skutečnosti, že „*restaurační zahrádka*“ lze umístit (rovněž) na pozemní komunikaci, k čemuž je třeba povolení, což žalobkyně dokládala mj. odkazem na žádost o toto povolení, kterou přiložila ke svému prvnímu odvolání v této věci, nelze automaticky dovozovat, že restaurační zahrádka může být zřízena jen a pouze na pozemní komunikaci, tj. že jde o její definiční znak. Okolnost, že se žalobkyní využívaná „*terasa*“ nenachází na pozemní komunikaci, což správní orgány ani nerozporovaly, ji proto nediskvalifikuje z pojmu „*restaurační zahrádka*“ ve smyslu § 1 odst. 5 tržního řádu.
43. Žalobkyně v žalobě rovněž zpochybnila postup žalovaného, jenž při svém rozhodování vycházel ze sdělení odboru výstavby, dle něhož se před provozovnou „*Dai Marina*“ nachází zpevněný povrch – restaurační zahrádka. Namítla, že pojem „*restaurační zahrádka*“ stavební zákon nezná, přičemž (mj.) prodejní plochu do 300 m², která neslouží pro skladování nebo manipulaci s hořlavými látkami nebo látkami, které mohou způsobit znečištění životního prostředí, řadí jednoznačně mezi stavby v § 103 odst. 1 písm. e) bodu 17 téhož zákona. Na základě jazykového výkladu § 1 odst. 5 tržního řádu pak žalobkyně dovozuje, že musí nejdříve existovat „*zpevněný povrch (pozemní komunikace)*“, na kterém se teprve vytvoří místo, nikoliv však, jak uvádí žalovaný, aby určité konstrukce samy o sobě tvořily zpevněnou plochu, neboť pak by se již nejednalo o „*místo*“, ale o „*stavbu*“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod 17 stavebního zákona. Soud k tomu uvádí, že z žalobní argumentace není bez dalšího zřejmé, z čeho konkrétně žalobkyně dovozuje, že zpevněný povrch jako jeden z definičních znaků „*restaurační zahrádky*“ nemůže být představován právě např. pilíři ukotvenými do země, jak svou „*terasu*“ sama popsala již v reakci na oznámení o zahájení řízení (viz přípis ze dne 5. 10. 2016). Jinak řečeno, žalobkyně nespécifikovala, z čeho vyvozuje, že případná konstrukce musí být budována již na existujícím zpevněném povrchu, který musí být nadto představován právě pozemní komunikací.

44. Dle náhledu soudu uvedené námitky nemají oporu v jazykovém výkladu § 1 odst. 5 tržního řádu a žalobkyně tvrzený požadavek z něčeho nevyplyvá. Jak sama žalobkyně uvedla, platí, že stavební zákon termín „*restaurační zahrádka*“ nezná. Tento pojem je vymezen § 1 odst. 5 tržního řádu, který mj. uvádí, že jde o „*místo [...], na kterém se na zpevněném povrchu prodává zboží a poskytují služby...*“. Okolnost, že stavební zákon řadí prodejní plochu („*terasu*“) žalobkyně v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bodu 17 mezi stavby, však bez dalšího nevylučuje, aby tato současně ve smyslu tržního řádu naplňovala podmínku zpevněného povrchu, který pak ve spojení s naplněním dalších definičních požadavků (mj. vybavenost k výkonu prodejní činnosti, funkční propojenost s provozovnou atd.) představuje ono „*místo*“ (tj. „*restaurační zahrádka*“), o němž hovoří žalobkyně. Soud nemá za to, že by byl tržní řád v tomto bodě v jakémkoliv rozporu se stavebním zákonem. Pouze pro doplnění lze dodat, že vymezení „*restaurační zahrádka*“ pohledem žalobkyně, tedy výlučně jako místa vytvořeného na zpevněném povrchu v podobě pozemní komunikace, by omezilo působnost tržního řádu na území hl. m. Prahy, aniž by z něčeho vyplývalo, že by takové omezení bylo úmyslem zákonodárce při formulování znění § 18 odst. 1 živnostenského zákona, respektive Rady hl. m. Prahy při vydávání tržního řádu, tj. včetně jeho § 1 odst. 5.
45. Soud v souhrnu shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že námitky, v nichž žalobkyně argumentuje tím, že pozemek, na němž se její „*terasa*“ nachází, je v soukromém vlastnictví, a že tato terasa není údajně zbudována na zpevněném povrchu ve smyslu § 1 odst. 5 tržního řádu, nejsou důvodné. Přistoupil proto k posouzení dalšího z definičních znaků, který podle názoru žalobkyně není naplněn, a sice výskytu „*terasy*“ mimo provozovnu. Zde je třeba podotknout, že žalobkyně v žalobě toliko zopakovala svou odvolací argumentaci, aniž by jakkoli reagovala na její vypořádání žalovaným ve smyslu poukazu na kolaudační rozhodnutí, kterým bylo povoleno užívání stavby „*Dai Marinai*“ (původně „*Koliba Javorník*“). Z něj jednoznačně vyplývá, že posuzovaná „*terasa*“ nebyla společně s (tehdy) dočasnou stavbou restaurace „*Koliba Javorník*“ předmětem kolaudace. Toliko obecné tvrzení žalobkyně, dle něhož vlastník provozovny restaurace „*Dai Marinai*“ terasu „*vybudoval jako stavbu [...] a nedílnou součástí provozovny, trvale s ní stavebně spojenou, jak vyplývá i z přiložené fotodokumentace*“, není samo o sobě, a to ani ve spojení se zmíněnou fotodokumentací, způsobilé zpochybnit argumentaci žalovaného, respektive naplnění znaku „*restaurační zahrádka*“ jako místa „*mimo provozovnu*“. Je tomu tak i proto, že žalobkyni připojené fotografie sice obecně zachycují budovu provozovny s přiléhající „*terasou*“, avšak neumožňují soudu žádným relevantním způsobem posoudit, zda tato skutečně představuje nedílnou součást předmětné provozovny a je s ní trvale stavebně propojena. Žalovaný proto nepochybil, jestliže aproboval závěr správního orgánu I. stupně, dle něhož se „*terasa*“ nachází mimo provozovnu ve smyslu § 1 odst. 5 tržního řádu. Tento závěr má nadto oporu též ve sdělení odboru výstavby (srov. „*před provozovnou Dai Marinai [...] se nachází zpevněný povrch – restaurační zahrádka*“; zdůraznění textu podtržením přidáno soudem). Ani uvedené žalobní námitky proto nejsou důvodné.
46. Z hlediska dalších definičních znaků „*restaurační zahrádka*“ ve smyslu § 1 odst. 5 tržního řádu lze uvést následující. Požadavkem funkčního propojení „*terasy*“ s provozovnou se správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích řádně zabývaly (shodně str. 9 jejich rozhodnutí), přičemž poukázaly na skutečnost, že a) pokrmy a nápoje jsou připravovány ve vnitřních prostorách provozovny určené k tomuto účelu kolaudačním rozhodnutím, b) hosté restaurační zahrádky využívají sociální zařízení uvnitř budovy provozovny, dále c) personál kuchyně a obsluhující personál restaurační zahrádky náleží k provozovně, a konečně d) restaurační zahrádka má stejného provozovatele jako provozovna - restaurace „*Dai Marinai*“ na adrese Žufanova 1714/28, 163 00, Praha - Řepy, tj. žalobkyni. Tyto závěry žalobkyně v žalobě žádnou relevantní námitkou nezpochybnila.
47. Aprobovat lze i další ze závěrů správních orgánů, který žalobkyně opět nezpochybnila, totiž že dle živnostenského rejstříku žalobkyně disponuje živnostenským oprávněním pro provozování mj. živnosti řemeslné „*Hostinská činnost*“ a živnosti koncesované „*Prodej kvasného lihu, konzumního*

libu a libovin“, k nimž měla (v rozhodnou dobu) shodně ohlášenou provozovnu s adresou Žufanova 1714/28, 163 00, Praha 6 – Řepy. Žalobkyně zároveň nijak nerozporuje, že na „terase“ realizovala prodej zboží a poskytování služeb, pouze namítá, že se na tuto terasu tržní řád nevztahuje. Soud má proto ve shodě se správními orgány obou stupňů za naplněný též znak „prodeje zboží a poskytování služeb v rámci oblašovací řemeslné živnosti, hostinská činnost“. Z uvedeného důvodu lze současně považovat za naplněný i poslední z definičních znaků „restaurační zahrádka“, tj. že „terasa“ je k prodeji vybavena.

48. Na základě shora uvedených skutečností lze učinit dílčí závěr, že správní orgány obou stupňů nijak nepochybily, jestliže vyšly, řečeno slovy žalobkyně, z hypotézy, že tato provozuje „restaurační zahrádku“ dle § 1 odst. 5 tržního řádu. Dále je třeba přisvědčit správním orgánům i v tom, že přílohou č. 1 téhož nařízení nebyla předmětná „restaurační zahrádka“ žalobkyně na adrese Žufanova 1714/28, Praha 6 zařazena jako restaurační zahrádka s povoleným provozem po 22:00 hodině. Mezi stranami pak není sporným to, že ve dnech specifikovaných ve výroku správního rozhodnutí I. stupně došlo ze strany žalobkyně k uvedenému prodeji na „restaurační zahrádce“ právě po 22:00 hod. (viz postoupení věci městskou policií úřadu MČ Praha 17 ze dne 3. 8. 2016, č. j. MPPH 103025/2016-OŘ 13, ze dne 9. 8. 2016, č. j. MPPH 106898/2016-OŘ 13 a č. j. MPPH 107487/2016-OŘ 13, ze dne 22. 8. 2016, č. j. MPPH 112516/2016-OŘ 13 a ze dne 29. 8. 2016, č. j. MPPH 115402/2016-OŘ 13 a č. j. MPPH 115408/2016-OŘ 13, včetně příloh).
49. V souhrnu všech shora uvedených skutečností soud shledal, že správní orgány dospěly k závěru o porušení § 1 odst. 1 v návaznosti na § 1 odst. 5 tržního řádu ze strany žalobkyně zcela v souladu s právními předpisy, přičemž jejich úvahy mají oporu ve spisovém materiálu. Pokuta za toto protiprávní jednání tedy byla žalobkyni uložena právem a žalovaný se žádného překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nedopustil.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Lze uzavřít, že soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovanému, jenž byl ve věci úspěšný, totiž žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.
52. Výrok III. tohoto rozsudku vychází ze skutečnosti, že žalobkyně podáním ze dne 5. 11. 2018 navrhla, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Soud tento návrh zamítl usnesením ze dne 25. 10. 2018, č. j. 8 A 2/2018 – 42. Podle položky 20 Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví činí 1000 Kč. Podle § 4 odst. 1 písm. j) zákona o soudních poplatcích jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost v ostatních případech uložení povinnosti zaplatit poplatek v souvislosti s rozhodnutím soudu o věci samé. O návrhu žalobkyně ze dne 5. 11. 2018 na přiznání odkladného účinku žalobě byl soud povinen rozhodnout v zákonem stanovené 30denní lhůtě. V době vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nebyla ze strany žalobkyně splněna poplatková povinnost spojená s řízením o tomto návrhu. Soud proto v souladu s § 4 odst. 1 písm. j) zákona o soudních poplatcích v souvislosti s již vydaným rozhodnutím o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě uložil žalobkyni výrokem III. tohoto rozsudku povinnost zaplatit soudní poplatek za tento návrh v zákonem stanovené výši, a to ve lhůtě, kterou pro tyto případy stanoví § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti výrokům I. a II. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných

náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.

Proti výroku III. tohoto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 14 zákona o soudních poplatcích).

Praha 24. září 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu